

[Christophersen.]

side oprindeligt fremlagde langt, langt mere vidtgående forslag end dem, vi fremkom med, forslag, som vi imidlertid var indstillet på at forhandle positivt om.

Jeg skal minde om, at regeringens første spareoplæg — det er også et svar til hr. Lysholt Hansen, der var så overbevist om, at hvis der var nogen, som ønskede at skære dybt på det sociale område, så var det i hvert fald ikke socialdemokratiet — jo indeholdt begrænsninger på børnetilskuds- og pensionsområdet, som på årsbasis ville andrage ca. 1.100 mill. kr. I regeringens andet oplæg var dette beløb reduceret til knap 600 mill. kr., men alligevel var det jo et overordentlig betragteligt beløb, langt større end noget beløb af tilsvarende art, som man kan finde i de øvrige spareforslag, der blev fremlagt.

Nu er så dette beløb yderligere reduceret. Jeg ved ikke rigtig, hvor vi befinder os med hensyn til beløbsstørrelsen — jeg håber, regeringen er klar over det, men man kan jo godt have en vis tvivl om det — men realiteten er altså, at mens regeringen fra forhandlingernes start udmærket var klar over, at vi her havde med et udgiftsområde at gøre, hvor det kunne være fornuftigt at foretage begrænsninger, ja, så veg regeringen under forhandlingerne skridt for skridt fra sine forslag. Og den omstændighed, at den altså nu kommer med sine forslag om kompensation for mælketilskuddets bortfald, gør jo, at det store sparefremstød på disse områder efterhånden er blevet overordentlig beskedent. Det er, hvis jeg må udtrykke det kort, et udtryk for svigtende politisk mod og manglende konsekvens, det forslag, som her er fremlagt fra regeringens side.

Mens vi vil stemme imod kompensationsforslagene, vil vi derimod i konsekvens af vor stilling til selve lovreservens størrelse stemme for regeringens forslag til begrænsning af lovreserven, hvis der skulle ske det, at vores og det radikale venstres fælles forslag på dette punkt ikke vedtages.

På et andet væsentligt område har regeringen imidlertid være mere standhaftig under spareforhandlingerne. Der er dens forslag opretholdt, de er kommet ud i form af ændringsforslag til finanslovsforslaget i en fornuftig form. Det drejer sig om de foreslåede besparelser på undervisningsministeriets

budget, og her kan vi naturligvis — det svarer ganske nøje til, hvad vi gav udtryk for også under udvalgsdrøftelserne — medvirke ved vedtagelsen af det forslag til tekstamærkning med senere foretagne rettelser, som er fremsat vedrørende begrænsning af lektionernes længde.

Vi ved jo, at dette område er overordentlig ømtåligt, fordi det bringer stærke organisationsinteresser i funktion. Jeg vil imidlertid gerne understrege to ting i hele denne sammenhæng. Venstre har jo allerede på et meget tidligt tidspunkt understreget, at vi her står over for et spareforslag, som naturligvis må gøres til genstand for forhandling mellem staten og de implicerede organisationer. Vi har imidlertid også understreget — og det vil jeg gerne sige klart ved denne lejlighed — at det pågældende beløb både kan og skal spares. En reduktion af f. eks. lektionernes længde er pædagogisk forsvarlig, og ligesom det er tilfældet på mange andre områder, må de offentligt ansatte inden for undervisningsområdet forstå, at det i sidste instans er folketinget her, som afgør, hvordan samfundets knappe ressourcer skal fordeles. Undervisningsområdet kan ikke ene af alle friholdes fra kravet om en større produktivitet — her deler jeg ganske det synspunkt, som hr. Lysholt Hansen fremlagde — og efter mit partis skøn er ulemperne beskedne i sammenligning med de økonomiske fordele, der ligger i forslaget.

Vi kan derfor tilsige undervisningsministeren vores absolutte støtte i denne sag, men vi er naturligvis samtidig af den opfattelse — det tror jeg vi alle er — at det væsentlige ikke er forslagets præcise gennemførelse, men at besparelserne får det ønskede omfang, og derfor lægger vi vægt på de ændringer, der er sket i tekstamærkningen. De giver ministeren den fornødne handlefrihed, og dermed burde denne sag egentlig også kunne samle alle partier i denne sal.

Også på et andet område har regeringen fastholdt et af de forslag, som den på et tidligt tidspunkt fremkom med. Det drejer sig om begrænsningen i hjælpen til udviklingslandene. Man kan sige, det er sørgeligt, at vores velstående land nu må løse sine økonomiske problemer ved også at inddrage dette område i sine spareovervejelser. Men dertil er vi altså kommet. Vi kan uden større beøjstring medvirke ved dette forslags gen-